

C. ff. de vulg. & pupill. substit. Gulielm. de Benedictis in cap. Raynuius part. 2. num. 16. Grat. discept. 407. numer. 9. Cancr. variar. resol. part. 1. cap. 1. sub num. 5. Stayban. resol. 24. sub num. 4. Trentacinq. de substit. part. 2. cap. 4. num. 22. Belon. de Jur. accrescend. cap. 7. quest. 3. num. 206. cum seqq. Barry de success. lib. 4. tit. 1. sub numer. 11. §. Quinta cum verba substitutionis vers. sed receptor opinio est Rota cor. Buratt. dec. 84. num. 12. & cor. Ubal. dec. 411. num. 9.

7 Nec contrarium firmant Autoritates in objecto relatæ. Nam dispositio Text. in cap. si Pater de Testam. in 6. Loquitur de filia ab initio in re certa instituta, quæ deinde in tota hæreditate successerat, ob præmorientiam Fratris, qui in universum fuerat hæres institutus, & idcirco consolidata universa hæreditate in eadem filia, ista amplius considerari, & reputari nequibat tamquam hæres, ut optimè in individuo explicat Card. de Luc. de fideicommiss. d. disc. 122. sub num. 3. §. Verum cum duob. num. seqq. quem refert & sequitur Rota in d. Auximana Successionis 13. Martii 1702. §. Quod quidem cor. bo. me. Ansaldo. Casus verò decisionis in recensita Ariminen. Bonorum 16. Martii 1692. cor. bon. me. Molines, erat de Filia instituta hærede universali, cui verbis directis facta extiterat substitutio quatenus in pupillari ætate moreretur, ut ex lectura d. decisionis in §. 1. & §. Quoniam, & pariter de substitutione pupillari facta filio impuberi usque ab initio hæredi in universum instituto loquitur altera Dec. in Aprutina Pecuniaria 3. Martii 1704. cor. Eminentissimo Scotto, ut liquet ex §. Nec ulam ibi, Et deinde Hæredem Universalem instituit Medorum filium; Quapropter autoritates præd. ex circumstantiarum diversitate penitus inapplicabiles reddebantur præsentis casus Hypothesi, in qua filia numquam hæres fuerat in universum, & substitutio eidem facta explicata noscebatur verbis communibus, & quod magis est limitata, & restricta legebatur expressè, & præcisè ad illam signatam, & certam summam, in qua hæres instituta extiterat, atque idè illa resolvitur in fideicommissariam, & matrem non excludit ex quo censetur potius legatum certæ Partis hæreditatis, quam substitutio directa Bald. in l. præcibus n. 44. versic. Tertio Attende, ibique Salicet. num. 26. & 34. C. de Impuber. & aliis substit. Canc. variar. resol. part. 1. cap. 1. nu. 10. Merlin. de Legit. lib. 3. tit. 2. qu. 14. n. 16. 29. & 46. Rot. post eundem d. dec. 22. num. 2. & in Firmana Fideicommissi 27. Aprilis 1703. §. Minime refragante in fin. cor. bo. me. Muto, ubi quamplures dantur concordantes.

9 Neque ob stare videbatur, quod verba communia, tamquam capacia utriusque significationis accipi deberent in sensum directum, quando conjecturis, & argumentis constat Testatorem intellexisse, & voluisse instituere directè etiam in re certa; Etenim prætermisso, quod conjecturæ in oppositum ponderatæ non comperiebantur adeò relevantes, ut per necesse tale quid concluderent, ut de Jure requiritur ad hujusmodi effectum ad tradita per Rot. in rec. dec. 31. n. 29. part. 9. cum aliis plurimis relatis in d. Firmana Fideicommissi 19. Martii 1702. §. Itaque restrictio cor. bo. me. Muto. Hujusmodi objecto removeri visa est potius ex defectu potestatis. Nam cum Testator substitutionem præcisè coarctaverit ad illam signatam summam filia relicta ibi, succedimo, in d. somma, utique ultra eandem summam, & ad cætera Bona, quæ post obitum Patris poterant Pupillæ obvenire, illa porrigi, nec protrahi valet,

& proinde substitutio taliter, & sic restrictivè concepta minimè in linea Pupillaris subsistere quit, quando prout hic Infanti instituto in aliqua certa quantitate, alius datus fuit Cohæres Universalis, ne maximum eveniat absurdum, quod nempe impubes decedat, partim ex Testamento, & partim ab Intestato, ut explicando Text. in l. Cohæred. §. fin. ff. de vulg. & pupill. ubi Patri indulgetur Potestas pupillariter substituendi Filio impuberi ab ipso in re certa instituto optimè advertit Card. de Luc. de fideic. d. disc. 122. sub n. 3. versic. atque videatur & solidè firmavit Rot. in d. Auximana Successionis 13. Martii 1702. §. Non adversante cum §. seqq. cor. b. m. Ansaldo.

Verum quia Informantes pro Fratibus de Pitorris contendebant quod hoc etiam retento Thematè, concedi adhuc non valuisse Immissio ad tertiam partem Bonorum Jo. Baptist. Testatoris, qui Filia tantum præfata sc. 600. reliquerat, quæ proinde aliud præterdere nequibat juxta censuram cap. 145. Statuti Urbis, cui subest Castrum Frasi Patria Testatoris, & è converso Matris Defensores viriliter sustinere conabantur eundem Testatorem possedisse majorem suorum Bonorum partem in Castro Turricella, quod in Urbis districtu prætendebatur comprehendi, ubi idem Testator decesserat, & Testamentum confecerat. Propterea DD. super hoc puncto inter se non satis concordēs ejus definitionem particulari, & maturiori examini reservantes Immissionem hodiè limitant & restrinxerunt, illamque competere dumtaxat censuerunt pro dicta summa sc. 600. quam Pater in Testamento Filia suæ reliquerat, & in hoc refedit modus resolutioni adjectus.

Et ita utraque &c.

REVERENDIS. P. D. RATTO

E A D E M.

Lunæ 21. Januarii 1725.

ARGUMENTUM IDEM.

SUMMARIUM.

- 1 Nullitates per signaturam rejectæ cum clausula Alteri non attenduntur in Rota.
- 2 Pupillaris substitutio expressa Matrem excludit ab hæreditate filii tam de jure civili quam canonico.
- 3 Si tamen facta est verbis communibus relativè ad certam quantitatem resolvitur in fideicommissariam, & matrem non excludit.
- 4 Et ad hoc ut tali casu substitutio dicatur facta directè requiruntur conjecturæ vehementissimæ.
- 5 Notarius deponens extra actum stipulationis vix gerit figuram unius Testis.
- 6 Pater filio in re certa instituto potest pupillariter substituere.
- 7 Dummodo illi cohæredem universalem non dederit, & de ratione.

DECISIO XXV.

Immissionem pro indiviso ad tertiam partem omnium bonorum hæreditariorum Jo. Baptistæ Pitorri, quam A. C. concesserat Jo. de Marcangelis jure, & titulo legitimæ eidem debitæ ex persona Franciscæ communis filia in pupillari ætate

ætate defunctæ, Sacrum Tribunal, ad quod causa in gradu appellationis devoluta fuerat, tribuendam solummodò declaravit pro summa scut. 600. quam dictus Jo. Baptista Pater eidem Franciscæ filia in testamento reliquerat, & maturiori, ac particulari examini reservavit inspectionem puncti, an præfata Joannæ debitum foret supplementum Legitimæ, seu potius particularis Institutio filia in sc. 600. haberi deberet pro assignatione dotis; ideoque obstaret peculiaris censura Statuti Urbis lib. 1. cap. 145. cujus vigore dos relicta filia non assumit naturam legitimæ, nec illius loco succedit, quam quidem statutariam dispositionem contendebat minimè comprehendere Castrum Turricella, ubi Testator majorem suorum bonorum partem possederat, testamentum considerat, & decesserat, ut ex decisione desuper evulgata die 31. Januarii superioris anni coram R. P. D. meo Crispolto, ad cujus normam relaxatum subinde fuit mandatum de exequendo, ac de immittendo pro d. summa sc. 600.

Non acquiescentibus hujusmodi judicatis Bernardino, & aliis de Pitorris, quas Joannes Baptista frater universalis sibi scripsit hæredes, ac etiam succedere voluit in dd. sc. 600. quatenus Franciscæ filia in pupillari ætate, & sine filiis obisset, novam à Signatura Justitiæ mihi dirigi obtinuerunt commissionem cum clausula, Alteri qui ad ulteriorem, eaque propter cum hodiè disceptandum proposuerim dubium, An sit præcedendum ad ulteriorem executionem? responsum habui affirmativum.

Validitas namque præcedentium judicatorum, inutili promissæ conatu impugnabatur, sive ex quo Judex primæ instantiæ concesserit immissionem pro tertia parte ad bona Joan. Baptistæ independentem ab ejus testamento; Rota verò executionem restrinxerit ad ratam sc. 600. cohærenter ad idem testamentum, sive ex quo pro legitimo in vim testamenti non competeret remedium possessorem immissionis, sed solum actio exequiviva ad pretium sc. 600. sive denique ex quo Sac. Auditorium devenire non potuisset ad expeditionem per decretum exequi, dum Judex à quo causam desiniverat per sententiam, quo casu Judex ad quem tenebatur pariter sententiam confirmatoriam promulgare; Quia cum omnes prædictæ nullitates fuerint deductæ in Tribunali Signaturæ, & nihilominus eadem Signatura rescripserit cum clausula, Alteri qui ad ulteriorem, nedum exinde præservata remansit via exequiviva, sed ulterius adempta fuit Partibus facultas deducendi in Sac. Rota easdem nullitates, quas Signatura rejecit, ut animadversum fuit in Romana manutionis, seu Associationis 4. Decembris 1713. §. Neque judicatum cor. Eminentissimo D. Card. Falconerio, & in Romana Pignorum 5. Martii 1720. §. Seposita cor. R. P. D. meo Corio.

Justitia verò clarissimè promanabat, ex quo licet Jo. Baptista testator in substitutione facta favore fratrum mentionem fecerit pupillari ætatis verbis specialibus æquipollentibus pupillari expressæ, cujus vigore tum ex dispositione Juris Canonici in cap. si Pater de Testam. in 6. tum ex præscripto Juris Civilis in l. Lucius 45. ff. de vulg. & pupillar. Mater exclusa remanet à luctuosa hæreditate filii sui impuberis, prout ultra adductos in decisione R. P. D. mei Crispolti §. Validitas firmavit Rot. in Aquipendian. Immissionis 3. Julii 1713. §. Neque obstat. & 29. Januarii 1714. §. Clara eisdem cor. Reverendissimo D. meo Lancetta Decano.

Communem tamen conclusio prædicta limita-

tionem admittit, quando prout in præsentis casu filius impubes non fuit institutus universalis hæres, sed tantum in re certa, seu certa quota alio universalis dato cohæredere, & quando substitutio relative se habet ad illam certam quantitatem impuberi relictam, & concepta est per verba communia, non verò omninò directæ, & civilia, tunc enim etiam in substitutione facta fuerit mentio pupillari ætatis, adhuc eadem substitutio, dici non potest pupillaris, sed remanet fideicommissaria, & nequiquam excludit matrem à luctuosa hæreditate filii impuberis prædefuncti, ut originaliter docuit Bartol. in l. Centurio n. 35. ff. de vulg. & pupillar. substit. ibi, Et hoc nota ad questionem, si Testator instituit filium in certa quantitate, etsi decedat sine liberis in pupillari ætate, vel postea quocumque, volo, quod d. quantitas veniat ad talem, quia tunc non continet pupillarem, quia est facta in certa quantitate per verbum commune, & eandem Bartoli Theoricam communiter amplectentes firmant, Mantici. de conjectur. ultim. volunt. lib. 7. tit. 3. n. 13. Fusar. de substit. qu. 24. n. 36. Peregrin. de fideic. art. 34. n. 55. & seq. Rot. dec. 509. tota part. 4. divers. in Firmana fideic. 17. Martii 1702. §. fin. coram bo. me. Muto, in Auximana Successionis 13. Martii ejusdem anni §. Sexta regula cor. bo. me. Ansaldo, cum aliis in dec. hujus causæ die 31. Jan. 1724. §. Validitas in fin. cor. R. P. D. meo Crispolto.

Quin ad arguendam contrariam Testatoris voluntatem obesse poterint debiles conjecturæ petita, vel à totali exclusione Matris, vel à vocatione fratrum substitutorum in tota hæreditate. Exclusio namque Matris coarctata legitur ad hæreditatem ipsius Testatoris ne scilicet illa quidquam petere possit ab eadem hæreditate ultra legatum sibi relictum, ideoque trahi non poterat ad eidem interdicendam successionem in hæreditate filia. Vocatio verò substitutorum in tota hæreditate non se habet correlativè ad rem certam filia relicta titulo institutionis, cum imò post institutionem filia in sc. 600. subsequens fratrum institutio concepta legatur, nel rimanente ibi, e nel rimanente di tutta la sua eredità sà &c. sui eredi proprietari li suoi fratelli carnali, alli quali lascia tutto rimanente della sua eredità. Certum autem est, quod conjecturæ, ex quibus erui possit Testatorem voluisse instituere, & substituere directè etiam in re certa, debent esse vehementissimæ, ac tantæ efficacæ, ut quasi perneccesse concludant talem fuisse Testatoris voluntatem ex animadversis in Firmana fideicommissi 19. Martii 1702. §. Itaque restrictio cor. bo. me. Muto, & in decisione diei 31. Januar. 1724. §. Neque ob stare cor. R. P. D. meo Crispolto.

Nullanque promeruit animadversionem attestatio nuper extorta à Notario rogato de testamento, qui deponit Testatoris mentem fuisse quod, Quando d. sua figliuola fosse morta in età pupillare, voleva, e disponeva, che tutta la robba sua, e di d. sua figliuola andasse intieramente alli suoi fratelli, e che la Sig. Gio. Madre, e sua Moglie rispettivamente non potesse pretendere sopra l' eredità di d. sua figlia cosa alcuna anche per titolo di legitima, o qualunque altra ragione. Notarius enim extra stipulationis actum de aliquo deponens, nullam constituit probationem, & vix gerit figuram unius testis, ut per Text. in leg. hac cons. sultissima Cod. qui Testam. facere possint, monuerunt Bald. in l. cum proponebatur 66. sub n. 7. ff. de legat. secundo Grammat. cons. 24. n. 1. Gratian. discept. forens. cap. 973. n. 48. & cap. 889. n. 13. & 14. Card. de Luc. de Judic. disc. 26. n. 38. in fin. Rot. dec. 235. n. 22. & 23. coram Dumoz. sen. & in Urgellen. Archidiaconatus 26. Junii 1722. §. Hujusmodi cor. R. P. D. meo de Gamaches.

Cæterum in præfenti hypothefi, quælibet removebatur difficultas, quia vis fiat potius in defectu potestatis, quam voluntatis, cum enim Testator substitutionem fratrum coarctaverit ad determinatam summam sc. 600. filia relicta ibi, *volet, che succedino in d. somma li suoi fratelli &c.* utique substitutio protrahi non poterat ad cætera bona, quæ post obitum Patris obventura erant in filiam, ideoque substitutio præmissa modo restricta ad certam summam subsistere non valebat in linea pupillari, quia licet per *Text. in leg. cohæred. ff. de vulg. & pupillar.* tribuatur Patri facultas pupillariter substituendi filio impuberi in re certa instituto, conclusio tamen non procedit, quando eidem Impuberi in re certa instituto, datus fuit, prout hic, alius cohæres universalis, alias enim sequeretur absurdum, quod Impubes partim ex testamento, & partim ab intestato decederet, quemadmodum explicando d. *Textum* recte admonet *Card. de Luc. de fideicomm. disc. 122. sub n. 3. vers. atque videtur Rot. in Auximana Successionis 13. Martii 1702. §. Non adversante cum seqq. cor. bo. mem. Ansaldo, & firmat decisio diei 31. Januarii 1724. §. Neque obstar in fin. cor. R. P. D. meo Crispolto.*

Et ita remissivè in reliquis habentibus se Dominis ad prædictam decisionem R. P. D. mei Crispolti, utraque parte audita responsum fuit.

REVERENDISS. P. D. FOSCARO

ROMANA ALIMENTORUM.

Lunæ 24. Aprilis 1719.

ARGUMENTUM.

Alimenta loco duarum unciarum filiis naturalibus assignata sunt transmissibilia ad hæredes. Pater naturalis decedens cum testamento quando dicitur noluisse adimere filio successionem in duabus unciis.

SUMMARIUM.

- 1 Alimenta regulariter non transmittuntur ad hæredes.
- 2 Et de alimentis spurio debitis. Declara ut num. 3. & 4.
- 3 Filiis naturalibus debentur duæ unciæ in hereditate Patris.
- 4 Alimenta filiis naturalibus assignata vice duarum unciarum transmittuntur in hæredes.
- 5 Et tali casu filius naturalis potius dicitur habere duas unciæ quàm alimenta.
- 6 Filius naturalis non potest petere duas unciæ contra Patris testamentum.
- 7 Pater naturalis, relinquens filio quod de jure, præservat illi subcessionem in duabus unciis.
- 8 Alimenta subsidiaria debentur filiis etiam exhæredatis.
- 9 Testatoris provisio inutilis non debet esse.
- 10 Patris dispositio extendenda favore filiorum naturalium in concursu cum heredibus extraneis.
- 11 Filius naturalis electis alimentis prohibetur petere duas unciæ.

- 12 Alimenta hujusmodi duas unciæ consumunt.
- 13 Decisio à partibus acceptata non est in dubium revocanda.

DECISIO XXVI.

Relaxato ab A. C. Cincio favore fratrum de Leonibus mandato pro alimentis ad rationem sc. 3. pro quolibet mense præstandis ab Hæredibus Camilli Arcucci, à quo per medium Benedicti filii naturalis, iidem Actores mediè descendunt, deindeque in suspensivo ex rescripto Signaturæ Justitiæ Causa mihi delegata cum clausula S. Q. E. cum hoc interim in scenam prodierit Antonia altera filia dicti Benedicti, quæ integram præstationem alimentariam mensuorum sc. 6. inter ipsam, & Juliam Luciam sororem Actorum matrem distributam, debitam sibi esse contendebat, quatenus Actoribus non amplius competere alimenta, consueto dubio, An mandatum A. C. esset exequendum, addidit, seu potius novum esset relaxandum, eoque hodie proposito, Domini dixerunt, mandatum A. C. esse exequendum, Proptereaque nulla vacante alimentorum portione, quæ per jus accrescendi potuisset ad Antoniam devolvi, quoad novum mandatum negativè responderunt.

Quod autem dd. fratribus alimenta debita sint, perspicuum reddebatur ex quo enunciatus Benedictus eorum Avus maternus prius in Tribunali A. C. & postmodum in S. Rota obtinuerit taxationem alimentorum ad rationem scut. 6. pro quolibet mense jure successionis sibi debita in Bonis Camilli Patris naturalis, ut præ se fert *decis. 644. signanter num. 3. cor. bon. mem. Emer. jun. in hac Causa evulgata; Unde vita functo Benedicto, jus consequendi d. alimenta, quemadmodum in Juliam Luciam pertransivit, ita in istius defectum ad Actores pervenit, non aliter, ac penes dd. Autores permanerat; Nam licet alimenta regulariter ita firmiter inhæreant Alimentario, ut secuto illius obitu, extinguantur, & pereant, neque sint transmissibilia ad hæredes, ut generaliter habetur in l. fin. §. Dominus ff. de usufr. & in l. firmio in fine ff. quando dies legat. cedat. & agendo de alimentis filio spurio præstari solitis, *Paleot. de noth. & spur. cap. 25. num. 8. Merend. contr. jur. tom. 3. lib. 13. cap. 2. num. 15. Menoch. de arbit. cas. 169. num. 10. Bellon. de jur. accresc. cap. 7. quæst. 26. num. 25. Capic. decis. 181. n. 3. de Franch. dec. 283. n. 7. Rot. cor. Pen. decis. 1170. num. 5.**

Hujusmodi tamen juris dispositio recte procedens quoad plura, & vera alimenta, ex æquitate, vel in subsidium præstata, prout sunt illa filiis spuris assignata, de quibus loquuntur auctoritates mox allegatæ, certissimam in præfenti facti specie patiebatur limitationem, eo quia agebatur de alimentis successionis jure assignatis, quæ sub specie quamvis, & denominatione alimentorum proprius tamen successioni, quam alimentis accedunt, & assumunt naturam, & qualitatem portionis hæreditariæ, ac cum ea pariformiter regulantur; Proptereaque quemadmodum transmissibilis erat portio hæreditaria, scilicet geminæ illæ unciæ, quas lex filiis naturalibus defert, juxta *Text. in aut. licet Cod. de natur. liber.* ita pariter transitoria quoque ad hæredes adjudicanda sunt alimenta in illarum locum subrogata, ut agendo de alimentis subrogatis loco legitimæ tenent magis commu-

communiter Roderic. in l. quoniam in prioribus limit. 2. C. de inoff. test. *Covar. de matrim. part. 2. cap. 8. §. 6. numer. 15. Mol. de Primog. Hisp. lib. 2. cap. 15. numer. 10. Surd. de alim. tit. 5. q. 1. numer. 31. & 32. Bos. de alim. cap. 14. §. 3. numer. 863. Gratian. disc. for. cap. 44. numer. 7. & in specie, quod filius naturalis, cui jure, & causâ successionis præstantur alimenta, percipere dicatur per fictionem juris duas unciæ potius quàm ipsa alimenta bene advertit *Bellon. de jur. accresc. cap. 7. q. 26. numer. 11. & seq.**

Nec obstitit, quod cum Camillus obierit testatus, quo in casu nulla Benedicto debita esse poterat successio, juxta *Glos. in l. 1. vers. naturales ff. de bonor. possess. contr. tabul.* Alimenta succedere nequiverunt loco duarum unciarum, à quibus præterea idem Benedictus repulsus fuerat per Sententiam A. C. in Judicatum transactam; Etenim Camillus licet poterat, non tamen Benedictum filium præterit, sed ei præstari mandavit, quello, *che de jure, e secondo le legi sono obligato darli, undè applicando dispositionem paternam dispositioni juris, prout dicta verba præ se ferunt, si secundum istam Benedictus cepisset duas unciæ, eadem quoque præservatæ ceteri debent à Testatore, ad tradita per *Crass. §. Institutio quæst. 14. numer. 9. Clar. §. Testamentum quæst. 38. numer. 12. Civoc. discept. 7. numer. 5. Torr. de majorat. Ital. par. 2. quæst. 39. numer. 228. Rot. in rec. disc. 106. numer. 7. part. 9. Eo certius quia alias restringendo relictum ad sola alimenta subsidiaria, quæ in quocumque casu etiam positivæ exhæredationis fuissent debita, *Dec. in l. 1. numer. 11. C. de Bonor. poss. contr. Tab. Paleot. de noth. & spur. cap. 34. numer. 10. Barry de success. lib. 1. tit. 8. numer. 13. Surd. de alim. tit. 8. lib. 8. numer. 4. dicta provisio nedum inutilis remaneret contra vulgatam regulam, de qua *Rot. coram Arguell. decis. 54. num. 40. coram san. mem. Alex. VIII. decis. 97. numer. 56. & in Romana Domus, seu Palatii 31. Jan. 1710. §. Præsertim coram R. P. D. meo Crispo, sed insuper coarctaret dispositionem legis, quando ex præsumpta Patris intentione illam potius deberet extendere, præsertim in concursu hæredum extraneorum per ea, quæ ad propositum animadvertit *Merlin. de legit. lib. 1. tit. 2. quæst. 4. numer. 1. in fin. absque eo quod contrarium statuerit præcitata sententia A. C. nam illa prodiit postquam idem A. C. jam favore Benedicti decreverat alimenta, quod stante datum non est ex dicta sententia arguere ad exclusionem successionis legalis, cum hæc semper fuisset indebita quoad perceptionem unciarum femel ac Benedictus præelegerat alimenta, juxta veriorum sententiam, quam latè tuentur *Surd. de Alim. tit. 7. quæst. 11. à numer. 5. alique relati per *Boss. eod. tract. cap. 6. §. 2. n. 168.*******

Et hæc delibasse satis fuit saltem per modum dubiam reddendi, & incertam Benedicti exclusionem à duabus unciis, quæ hæredes conabantur alimenta ad illius vitam restringere; Cum de cætero, re ad dubietatis statum redacta, quærendum non erat amplius de successione jam consummata in alimentis commensurativè ad redditus duarum unciarum assignatis, ut etiam hodie comprobavit calculus super redditibus hæreditariis efformatus, ad firmata per *Surd. de Alim. tit. 3. quæst. 1. numer. 37. & tit. 4. quæst. 23. numer. 4. & seqq.* Et rursus postquam illa Sacra Rota canonizaverat in citata *decis. 644. cor. bo. Decisiones noviss. ad Castellum de Alimentis.*

me. Emer. quæ nedum de stylo erat supponenda, sed etiam ex quo fuerat à Partibus acceptata, non poterat modo in discrimen revocari, *Rot. in rec. dec. 316. numer. 13. & seq. in Romana Censuum super reservatis 15. Junii 1705. in fin. cor. bon. mem. Omasia, & in Faventina fideicommissi de Passis 17. Febr. 1713. §. Quibus omnibus coram R. P. D. meo Lancetta.*

Et ita pro executione mandati ab A. C. relaxati, & consequenter pro denegatione novi mandati in subsidium per Antoniam expetiti, conclusum fuit, Partibus auditis &c.

R. P. D. ROUAULT de GAMACHES.

ROMANA CAMBII.

Lunæ 10. Januarii 1724.

ARGUMENTUM.

Creditor cambii fructus licitè recipere non potest nisi probata litterarum transmissione ad nundinas cum reditu & acceptatione per earum productionem, vel per æquipollentes probationes, quas in hoc casu deesse declaratur, rejectis pluribus argumentis ad id adductis.

SUMMARIUM.

- 1 Creditor cambii tenetur probare transmissionem litterarum ad nundinas, earumque reditum cum acceptatione ut fructus licitè recipere valeat.
- 2 Fructus exacti non facta hujusmodi probatione imputantur in sortem ipso jure.
- 3 Et Debitor si quid ultra sortem solvit repetit conditione indebiti.
- 4 Transmissio litterarum ad nundinas probatur per æquipollens.
- 5 Probatio transmissionis litterarum omissa in constitutione Piana censetur relicta sub dispositione juris.
- 6 Probationes à jure ad unam vel alteram speciem non coarctantur.
- 7 Transmissio litterarum posterioribus annis facta non inducit præsumptionem transmissionis pro annis præcedentibus.
- 8 Immo illam excludit, & de ratione.
- 9 Debitor solvendo fructus non fatetur veritatem transmissionis litterarum.
- 10 Usura est prohibita.
- 11 Nec confessionibus partium fit licita.
- 12 Transmissio litterarum eo magis excluditur quod deest confessio debitoris.
- 13 Transmissionis negativa resultat ab omiſſa descriptione in libris Creditoris.
- 14 Maxime si fuerint descriptæ litteræ Spectantes ad alia cambia, & num. 18.
- 15 Negociatoribus creditur in iis quæ pertinent ad suum exercitium.
- 16 Libri probant contra scribentem.
- 17 Probatio per possibile in hac materia non admittitur.

F

19 Con-